ရေစက်

ဇဝန

ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးကို
ဘယ်ခါမျှမမေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးမှာ မလှုပ်မရှား စကားမပြော။ အသက်မရှိသော
အရာဝတ္ထုပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းတွင် လူကြမ်းအဖြစ်
ပါဝင်အသုံးတော်ခံခဲ့လေသည်။ ထိုငုတ်ကြီး သာလျှင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က
ကျောင်းသွားရာ လမ်းဘေးတွင် မရှိခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်၏အချစ် ဇာတ်လမ်းမှာ
စာဖွဲ့လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကသာ မဟုတ်။ ကျွန်တော်၏မိဘ၊ ဘိုးဘွားများငယ်စဉ်ကပင်လျှင်
ထိုတိုင်ငုတ် ကြီး ရှိနေခဲ့လေရာ မည်သည့်အခါကာလက မည်သူလာရောက်
စိုက်ထူသွားသည်ကို ယခုအခါ တွင် ပြောဆိုနိုင်သူတစ်ဦးမျှ မရှိတော့ပေ။

ထိုတိုင်ငုတ်ကြီး၏အမြင့်မှာ ခြောက်ပေသာသာမျှမြင့်၍ လုံးပတ်မှာ
လက်တစ်ဖက်ခန့်မျှရှိပြီး တိုင်ထိပ်မှာ လွှနှင့်တိုက်ဖြတ်ထားသကဲ့သို့
တိတိပြတ်လျက်ရှိသဖြင့် ရှေးမြန်မာများလက်ထက်က
နန်းတော်တိုင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊
တစ်ခုခုဖြစ်ရမည် ဟူ၍သာလျှင် စိတ်မှန်းဖြင့် ပြောသူများကြပေသည်။
ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးကို ထိပ်နီဟူသော သရဲကြီး တစ်ကောင် စောင့်သည်ဟူသော
စကားပိုကား လူအပြောများသဖြင့် ညအချိန်၌ ထိုတိုင်ငုတ်ကြီး အနီးအနားမှ
ဖြတ်သန်းသွားဝံ့သူ အလွန်နည်းပါးလှပေ၏။

ထိုသရဲကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ လင်းကွင်းလောက်နီးနီးရှိ၍ အစွယ်များမှာ
တစ်မိုက်ခန့်ရှည်လျား ပြီး ကိုယ်မှအမွေးများမှာ တစ်ထွာကျော်ရှည်လျက်
သူ့လျှာကိုထုတ်ကာ ခါးတောင်းကျိုက် သကဲ့သို့ ပေါင်ကြားမှလျှိုပြီး
ငယ်ထိပ်ရောက်အောင် ပတ်ပြနိုင်သည်။ ထိပ်နီသည် သူသဘော ကျသူနှင့် တွေ့လျှင်
တိုင်ငုတ်ပေါ်မှနေ၍ စိန်ကတုံးအမဲခြောက်ဖုတ် ကသည့်အကဖြင့် ကပြတတ်၍
ကြက်လိုလည်း တွန်ပြတတ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက အချိန်မတော် ထိုတိုင်ငုတ် နားသို့

ရောက်လာသူများကို ကုတ်ချိုး၍စားတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိပ်နီကြီး ဒေါသဖြစ်လျှင်လည်းကောင်း၊ လူမစားရသည်မှာ ကြာလျှင်လည်းကောင်း မြို့စောင့်နတ်ကြီးအား ခွင့်တောင်း၍ မြို့ထဲ၌ လှည့်လည်သောင်းကျန်း ပြီးလျှင် ကပ်ရောဂါများကို ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက် စေလျက် လူအမြောက်အမြားကို ဖမ်းစားတတ်သည်ဟူ၍ အမျိုးမျိုးပြောဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။

တစ်ခါက မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်တစ်ဦး ညအချိန်မော်တော်ကားမောင်း၍လာရင်း ထိုငုတ်ကြီး အနီးသို့ ရောက်ရာတွင် ထိပ်နီသည် ကားရှေ့မှ ထုပ်ဆီးသကဲ့သို့ ရပ်တန့်လက်ဆန့် ကာဆီးထားရာ အရေးပိုင်သည် မိမိအား ပမာမခန့်လုပ်ရမည်လားဟု ခါးမှခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပစ်လိုက်ရာတွင် ခြောက်ချက်စလုံး ဒိုင်းခနဲမမြည်ဘဲ တောက်တဲ့ . . တောက်တဲ့ . . တောက်တဲ့ ဟူသော အသံထွက်နေပြီး ကျည်ဆန်မီးမကူး ဘဲ ရှိနေသည့်အတွက် အင်္ဂလိပ် အရေးပိုင်လည်း ကြံရာမရတော့ဘဲ ကားကိုနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရကာ အိမ်ရောက်၍ နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ပါးစပ်ထဲမှ အမြှပ်တစီစီထွက်လျက် ခွေးရူးပြန်ပြီး သေဆုံးသွားတော့သည်ဟု အချို့ကပြောကြသည်။

ထိပ်နီးမှာ နေ့ခင်းအချိန်၌မူ နှောင့်ယှက်ဖမ်းစားခြင်းပြုသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မကြားသိရဘူးပေ။

ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ကျောင်းသွားရာ လမ်းဘေးတွင်ရှိနေရာ ထိပ်နီကြီး၏ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းပုံကို ကြားသိထားရသော ကျွန်တော့်မှာ ထိပ်နီသည် နေ့ခင်း၌ ဘာမျှဖမ်းစားခြင်းမပြုဟု ပြောဆိုကြစေကာမူ ထိုနေရာသို့ရောက်တိုင်း ကြက်သီးထ မိပေတော့၏။ သို့ဖြစ်စေကာမူ ထိုလမ်းသည် ကျောင်းသို့သွားရန် အနီးဆုံးလမ်းဖြစ်နေလေရာ အခြားလမ်းမှ ကွေ့ရှောင်၍ မသွားလိုဘဲ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းသည့်အခါတိုင်း တစ်ရပ် တည်းနေ ယခုအခါ ခင်မောင်မောင်ဝင်းဟူ၍ နာမည်ပြောင်းထားသော မာမက်နှင့်အတူတူ အမြဲသွားလေ့ရှိပေသည်။ မာမက်မှာလည်း ထိပ်နီ၏ရာဇဝင်ကို ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကြားထား ရသူဖြစ်သဖြင့် ထိုတိုင်ငုတ်ကြီး အနားသို့ရောက်တိုင်း ကြက်သီးထကြောင်းပြောပြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဆင်းလာကြရာက ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးအနားသို့ရောက်ရာတွင် နှစ်ဦးစလုံး ဖြန်းခနဲကြက်သီးထမိရာက

တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက် စလုံး လန့်နေကြခြင်းကို ရိပ်မိကြကာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ဆောင့်ကန်၍ ပြေးလာခဲ့ကြလေ၏။

ဤသို့ပြေးလာကြရာတွင် တစ်ခေါ်လောက်အရောက်၌ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး ထိုလူကြီးက 'ဟဲ့ကောင်လေးနှစ်ကောင်၊ ဘာလန့်ပြီး ပြေးလာကြတာလဲ' ဟု မေးရင်းမြန်းရင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်း၍ဆွဲထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်မှာကား အလန့်မပြေသေးသဖြင့် ဘာမျှမပြောနိုင်။ မာမက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သော အခါလည်း ဖနောင့်မှခြေမှုန့်ကို လက်နှင့်ယူ၍ နဖူးသုတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

'ဟဲ့ . . မာမက်၊ နင့်ခြေထောက်က ဖုတ်တွေ နဖူးသုတ်နေတာ ညစ်ပတ်အောင် ဘာပြုလို့ လုပ်နေတာလဲ'

ထိုအသံကိုကြားမှ ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို ကြည့်မိပြီး မာမက်၏ 'ကြာကြာ' (ခေါ်) ဘကြီးတော်သူ ဆူလတန် (ခေါ်) ကိုမောင်မောင် ဖြစ်မှန်းကို သိရလေသည်။

မာမက်သည် သူ၏ 'ကြာကြာ' ပြောသည့်စကားကိုကြား၍ နဖူး၌သုတ်ပြီးသော ခြေမှုန့်ကို ပြန်၍ပွတ်ရင်း . .

'သရဲခြောက်ရင် ခြေမှုန့်သုတ်ရတယ်ဆိုလို့' ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

'နင့် ဘယ်သူပြောလို့လဲ'

'ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ၊ မသာချလာတာနဲ့တွေ့ရင်လူ လူကြီးတွေက သူတို့ခြေမှုန့်နဲ့ ကလေးတွေရဲ့ နဖူးသုတ်တယ်'

'စူဝက်ကဘကျား၊ နင်ဒီစကားတွေ ယုံနေသလား၊ ဘယ်မှာသရဲရှိလို့ နင်တို့ကို ခြောက်တာလဲ'

'ဟိုတိုင်ငုတ်ကြီးမှာ ရှိုက်တန်ရှိတယ် ကြာကြာရဲ့၊ အဲဒီတိုင်ငုတ်ကြီး ရှိုက်တန်ဟာ

နေ့ခင်းမခြောက် ဘူးဆိုပေမယ့် အခုကျွန်တော်တို့လာတုန်းက ခြောက်တယ်'

'ဘယ်လိုခြောက်သလဲ၊ ဘယ်လိုခြောက်သလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတိုင်ငုတ်ကြီးအနားသို့ရောက်ရော ကြက်သီးထတယ် ကြာကြာရဲ့' ဟု မာမက်ကပြန်၍ဖြေကာ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ 'ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လား' ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် အမူအရာအားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကြက်သီးထတာဟာ သရဲခြောက်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ'

'ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သရဲရှိတဲ့နေရာတို့၊ သရဲရှိတဲ့ သစ်ပင်အောက်တို့ရောက်ရင် ကြက်သီးထတယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောထားတယ်' ဟု ကျွန်တော်က မာမက်ကိုထောက်ခံကာ ဝင်၍အဖြေပေး လိုက်လေသည်။

'မှတ်ထား၊ သရဲခြောက်လို့ ကြက်သီးထတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ သေးပေါက်ချင်လို့'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရယ်ရွှင်ဖွက်ပြက်လုံးများကို ကြားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ပြိုင်တူ ရယ်မိကြမှ အလန့်မှာ ပြေပျောက်သလိုလို ရှိသွားကြပါတော့သည်။

'ဘာရယ်နေကြတာလဲ၊ ငါပြောင်ပြီးတော့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဒီတိုင်ငုတ်ကြီးကို သွားပြီး သေးပန်းချေ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ငါ့တာဝန်ထားလိုက်'

'ဟာ . . ဟင့် . . ကြောက်တယ်၊ သရဲကြီးကိုက်စားလို့သေမှာပေါ့'

'ဟေ့ ဒီတိုင်ငုတ်ကြီးက သရဲဟာ နေ့ခင်းမှာ မရှိဘူး၊ ညကျမှရှိတာ၊ ဒါတောင် လူကြီးတွေကို မခြောက်ဖူး၊ ညညလျှောက်လည်တတ်တဲ့ ကလေးတွေကိုသာ ခြောက်နေတာ၊ နေ့ခင်းအချိန်မှာ ထိပ်နီဟာ ငရဲမင်းကြီးက ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ခေါ်လို့ ငရဲပြည်သွားပြီး၊ ပန်ကာဆွဲတဲ့ချာပရာစီ လုပ်နေရတယ် သိရဲ့လား'

'ကြာကြာ အလကားပါ၊ ဂွှတ်ဒမ္မတ်စကားတွေ ပြောနေတာ'

'ဘာလဲနင်က ဂွတ်ဒမွတ်လေး ဘာလေးပြောနေတာ၊ လာခဲ့၊ နင်ဒီတိုင်ငုတ်ကြီးကို သေးနဲ့ မပန်းရင်၊ သရဲက နင့်ကိုမသတ်ခင်၊ ငါက နင့်ကို သတ်ပစ်မယ်' ဟု ဆိုကာ နားရွက်ကိုလိမ်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အားလည်း 'ဟေ့ကောင်လေး . . မင်းပါ လိုက်ခဲ့၊ မင်းပါ တိုင်ငုတ်ကို သေးနဲ့ပန်းရမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တိုင်ငုတ်ကို သေးနဲ့ပန်းပြီးရင် တစ်ယောက်ကို ငါးမူးစီ ငါပိုက်ဆံ အလကားပေးမယ်၊ လာခဲ့ . .' ဟု ခေါ်နေသည့်ပြင် ကျွန်တော့်မှာ အတူတူကျောင်း သွား၊ ကျောင်းပြန်ဖက်၊ မာမက်ကိုခွဲ၍ နေရစ်ဖို့ရန် မတော်သောကြောင့် ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် တိုင်ငုတ်ကြီးရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရလေ၏။

'ကဲ . . ပန်းကြစမ်း'

ကျွန်တော်တို့မှာ ခိုင်းသည့်အတိုင်း မပြုလုပ်ရဲကြဘဲ တွေဝေ၍ ရပ်နေမိကြလေတော့သည်။

'မင်းတို့မလုပ်ရဲရင် . . ငါအရင်လုပ်ပြမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရှေ့ကတော့ လာမကြည့်နဲ့၊ နောက်ကနေ'

ဆူလတန် (ခေါ်) မောင်မောင်သည် ရှေ့နောက်ဝဲယာလှည့်၍ လူရိပ်သူရိပ်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့မှလွဲ၍ မြင်လောက်သောနေရာ၌ ဘယ်သူမျှ မရှိသည်ကို သိရသည်နှင့် ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးကို ရွှန်းစိုအောင် ဘိသိက်သွန်းလေတော့၏။

'ကဲ . . ငါဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကဲ . . မင်းတို့ ပန်းကြစမ်း'

ကိုကိုမောင် ဘာမှမဖြစ်သည်ကိုမြင်ရ၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ရဲတင်းလာကာ သူမြှောက်ပေးသည့် အတိုင်း သူ့လမ်းစဉ်ကိုလိုက်ကြရာ တိုင်ငုတ်ကြီးမှာ သကြၤန်မိုး သုံးကြိမ်ရွာသလို ရွှဲရွှဲစို၍ သွားလေတော့သတည်း။

'ကဲ . . မင်းတို့ ကြက်သီးထကြသေးသလား'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးရယ်ကြလျက် ခေါင်းခါ၍ပြလိုက်ကြလေ၏။

‘ရော့ . . ဟောဒီငွေတစ်ကျပ်ကိုဖျက်ပြီး တစ်ယောက်ငါးမူးစီယူ . . နောက်ကို မင်းတို့သရဲရှိတယ် ဆိုတဲ့ တိုင်ငုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့တဲ့အခါတိုင်း သေးနဲ့သာပန်း၊ အဲဒါ သရဲတွေ အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ရေမွှေး၊ မင်းတို့ကြီးလာရင် ချမ်းသာအောင် သရဲတွေက လိုက်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ နားလည်ရဲ့လား၊ အခုဒီတစ်ခါ ပန်းတာနဲ့တောင် ငါးမူးစီရသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ . . အိမ်ကို ကောင်းကောင်းပြန်ကြ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါ ဒီက စောင့်ကြည့်နေမယ်’

ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ ကျွန်တော် ဆယ့်တစ်နှစ်သားအရွယ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့မဖြစ်မီက ကျွန်တော့်မှာ ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးအနားသို့ရောက်လျှင် ကြောက်ရွံ့မိခဲ့သလောက် ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးအနားသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်မှာ ဆီးရှင်ဝမ်းနှုတ်ဆေး စားထားမိသကဲ့သို့ တားဆီး၍ မရနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးမှာ ခွေးနှင့်ပင်စိမ်းပင်ကဲ့သို့ အမြဲဆက်ဆံမိကြပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မဆန်းပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း ထူးခြားသောအကျင့်ကလေးတစ်ခု ပါရှိတတ် ကြပါသည်။ သောက်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တွေ့လျှင် ဝင်၍မသောက်ရဘဲ မနေနိုင်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ခြေထောက်များကပင် အလိုလိုသိကာ ထိုဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဆွဲသွားလေ့ ရှိပါသည်။
ထိုအတိုင်းပေါက်နေကျနေရာကို တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ မပေါက်ရ မနေနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးပိတ် စတိဖြစ်ဖြစ် ညှစ်ထုတ်ခဲ့မိပါသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် လူပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာသောအခါ ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ် ဝင်လာပြီဖြစ်၍ ငယ်ငယ်ကအကျင့်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ရပေတော့၏။ သို့ဖြစ်သည့် တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးအနားသို့ ရောက်သည့်အခါ ပေါ့စွန့်လွှတ်လိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကာ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ကြည့်မိပါသည်။ ထိုနေရာကလေးမှာ လမ်းတဘက်က ဘုရားပျက်၊ လမ်းတစ်ဘက်က ကွက်လပ်ကြီး၊ လူနေအိမ် မရှိသည့်အပြင် လူပြတ်သောနေရာပင် ဖြစ်လေရာ ငယ်ငယ်ကစိတ်ပေါ်လာသည့်အခါတိုင်း ငယ်ငယ်က အပြုအမူကို ပြုမိလေတော့ သည်။

ယခုအခါ ထိုတိုင်ငုတ်ကြီးမှာ ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ချေ။

ဂျပန်များဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ထင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရှာလေပြီ။ သို့သော် တိုင်ငုတ်ကြီးကို ထင်းခုတ်ပစ်လိုက်သော ဂျပန်စစ်သားကို ထိပ်နီက မည်သို့ဖမ်းစားသည်ကိုကား မသိရပေ။ ထိပ်နီခများလည်း အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဒုက္ခသည်အနေဖြင့် ဘယ်စခန်းသို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း မသိနိုင်တော့ပေ။

ထိုသို့ အသက်မရှိသော တိုင်ငုတ်ကြီးသည် အထည်ဒြပ်အားဖြင့်ပင် ယခုအခါမရှိတော့ဘဲလျက် ကျွန်တော်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းတွင် လူကြမ်းအဖြစ် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသလောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း နှောင့်ယှက် သည်ကို သိလိုသောစိတ်ဝင်စားကြမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မရိုးမဆန်းလှသော ကျွန်တော်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဆက်လက်ဖော်ပြရန် သာလျှင် ရှိပေတော့၏။ ကျွန်တော် အစိုးရဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ကူးပြောင်း၍ ပညာဆက်လက်သင်ကြားနေရာက စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များ သန်းလာသဖြင့် စာသင် ပျက်ကာ နေရပ်သို့ ပြန်လည်ခဲ့ရပြီးနောက်တွင် အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ မိဘ၏ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသမျှ ကို မလုပ်မကိုင် ထိုင်ကာစားနေသော လူပိုတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ နေခဲ့ပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခေတ်ပျက်ပွဲစားများ စီးပွားလမ်း ဖြောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စမ်းသပ်ကြည့်သော်လည်း ဘာတစ်မျှ မအောင်မြင်ရုံမျှမက စစ်တပ်ထဲက ခိုးထုတ်သည့် ပစ္စည်းကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်မိသဖြင့် အရှုပ်အရှင်းဖြစ်ခဲ့ရာ ဂျပန်လက်သည်းခွာမခံရအောင် အတော်ကြိုးစား၍ အလွတ်ရုန်းခဲ့ရတော့၏။ ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ခေတ်ပျက်ပွဲစား အလုပ်ကို စက်ဆုပ် ကြောက်ရွံ့ သွားပြီး ဘာမျှမလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ အိမ်မှာ အချောင်သမားအဖြစ်ဖြင့်ပင် အချောင်စားနေခဲ့ရပြန်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည် အချောင်စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်လိုက် ပါးလိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရာက ကျွန်တော့်အား မျက်စိစပါးမွေးစူးစပြုလာသော ကျွန်တော်၏ ဖခင်က ကျွန်တော့်အား ခေါ်ကာ 'ဟေ့ . . အောင်ဒင်၊ မင်းအခုအတိုင်းသာ ကြာကြာနေရင်တော့ မင်းပျက်စီးလိမ့်မယ်၊ မင်းပညာဆက်သင်ချင်လဲသင်၊ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင်လဲလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းစစ်ထဲဝင်၊ ဒီသုံးခု မင်းကြိုက်ရာရွေးပေတော့' ဟု စီရင်ချက် ချက်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ဘာကိုရွေးချယ်ရမှန်းမသိဘဲ တွေဝေ၍စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဖခင်က ဆက်လက်၍ 'မင်း အခု အဖြေမပေးနိုင်သေးရင် စဉ်းစားဖို့ သုံးရက်အခွင့်ပေးမယ်' ဟု ပြောသဖြင့် 'ဟုတ်ကဲ့အဖေ' ဟု အာမခံလိုက်ရလေ၏။

ယခုလို စိတ်လေလွင့်နေခဲ့ရာ စာအုပ်နှင့်ဝေးခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဆက်လက် ပညာသင်ကြားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မြင်းလှည်းသမားက ရာဇဝတ်အုပ်ဖြစ်နေ၍ ဝန်ထောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်နေရသော ကမောက်ကမခေတ်တွင် လခစားအလုပ်ကိုရဖို့ မလွယ်ကူ၊ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လည်း မလုပ်တတ်သော ကျွန်တော်အဖို့ ဘာလုပ်ရမည်ကို မဆုံးဖြတ်တတ်ပေ။ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန်ကိုသာလျှင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရလေတော့သည်။

အရပ် ငါးပေလေးလက်မ၊ ရင်အုပ် သုံးဆယ့်သုံးလက်မရှိ၍ အသက်နှစ်ဆယ်၊ အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ အားအင်စည်ဖြိုးတုန်းဖြစ်သည့်အပြင် ပညာအရည်အချင်းအားဖြင့်လည်း ဆယ်တန်းအောင်မြင်သည်ဟူသော ထောက်ခံချက်တို့သည် ကျွန်တော့်အား ဘီဒီအေစစ်သား တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ လွယ်လင့်တကူပင် ပို့ဆောင်လိုက်ပေတော့၏။

ကျွန်တော်မှာ သာမန်စစ်သားကလေး တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း 'ဗိုလ်အောင်ဒင်' ခေတ်ကောင်းနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဗိုလ် . . တပ်ခေါ်ထားသော အမည်နှင့်ပင် အရပ်ထဲတွင် ဗိုလ်ကြီး . . ဗိုလ်ကြီး ဟု ဟိုကခေါ် ဒီကခေါ်နှင့် အတော်မျက်နှာ ပွင့်လန်းလျက် ရှိနေလေ၏။

ယခင်က ကျွန်တော့်အား ဒီကောင်ကလေးဟာ အလကားကောင်ကလေးပါ၊ စာလည်း ဖြစ်မြောက်အောင်မသင်၊ အလုပ်လည်းမလုပ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပါးစားသောက်နေသည့် လူပေါ်ကြော့ကလေး ဟု အထင်သေးခဲ့ကြသော သားရှင်၊ သမီးရှင်များကပင် ယခုအခါ ကျွန်တော့်ကို အထူးအရေးပေးကာ ခေါ်လား၊ ပြောလားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်စိကျစပြုလာကြလေ၏။

သူငယ်ချင်းများမြှောက်ပေး၍ ထန်းရည်ကလေးရီတီတီနှင့် ရည်းစားစကားဝင်ပြောရာတွင် အဖက်မတန်သကဲ့သို့ ဆူအောင့်လွှတ်ခဲ့ဖူးသော

ချင်းသုပ်သည် မိညက်ကပင်လျှင် 'ကိုကိုတို့များ ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သွားလို့ ကျွန်မတို့ကို မေ့နေပြီမဟုတ်လား' ဟု မျက်နှာပေး ကလီကမာနှင့် ပလီပလာပြောကာ ချင်းသုပ်တစ်ပန်းကန်ကြီး ဝေသန္တရာပြုသည့်အဖြစ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်၏အထက်အရာရှိ ကြီးငယ်တို့ကလည်း ကျွန်တော်၏ရုပ်ရည်၊ ပညာနှင့်တကွ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို များစွာကျေနပ်လျက် ရှိကြကာ တပ်မတော်ထဲတွင် အလားအလာရှိသော ရဲဘော်တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြသဖြင့် ကြယ်တစ်ပွင့်က . . နှစ်ပွင့်၊ တဖြည်းဖြည်းအဆင့်အတန်းတိုးလျက် ကျွန်တော့်ပခုံးတွင် ကြယ်တွေလိုင်းတွေနှင့် ဖြစ်၍လာလေ၏။

'ဗိုလ်အောင်ဒင်' ဟူသော အမည်မှာ မိန်းမပျိုကလေးများရပ်ကွက်တွင် အတော်ခေတ်စား လာလေလေ၊ ကျွန်တော်၏ဖခင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အားရဝမ်းမြောက်လေလေဖြစ်ရာက တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စစ်တပ်ထဲမှ အားလပ်ခွင့်ရ၍ အိမ်သို့ပြန်ရာတွင် 'ဟေ့ . . အောင်ဒင်၊ မင်းကို အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခု တိုင်ပင်စရာရှိတယ်' ဟု ဆီး၍ နှိုတ်စပေးလေ၏။

'ဘယ်လိုကိစ္စလဲ၊ အဖေ'

'မင်းနောက်ကို ကောင်မတွေ တကောက်ကောက်လိုက်နေတယ်လို့ကြားတယ်၊ ဒီအထဲမှာ ခေတ်ပျက်ပွဲစားမ ခင်လှရင်ဆိုတဲ့ကောင်မနဲ့ ဘာလိုလို ဖြစ်နေတယ်ကြားတယ်၊ ဒီကောင်မနဲ့တော့ ငါနည်းနည်းမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ကောင်မက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်၊ တစ်ခုလပ်လဲ ဖြစ်တဲ့အပြင် မင်းထက်လဲ အသက်ကြီးတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူး အဖေရာ၊ လူများက ထင်ကြေးနဲ့ပြောနေကြတာပါ'

'နို့ . . မင်း ဒီကောင်မနဲ့ ဘယ်လိုဆက်မိကြာတာလဲ'

'ဂျပန်ဝင်စတုန်းက ကျွန်တော်အရောင်းအဝယ်ကလေး စမ်းလုပ်ကြည့်ဘူးပါကောလား၊ အဲဒီ ကတည်းက သိနေကြတာပါ၊ အခုသူက စပ်တပ်ထဲ ဘာကလေး၊ ညာကလေး သွင်းနေတယ်'

'အေး . . တော်တော်ကြာ လူပါသွင်းလိမ့်မယ်'

'ဒါတော့ စိတ်ချအဖေရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး'

'ဒီလိုပြောရုံနဲ့တော့ ဘယ်စိတ်ချနိုင်ဦးမလဲ၊ မင်းကို ငါသဘောတူတဲ့ မိန်းမနဲ့ ပေးစားပြီးမှပဲ၊ ငါစိတ်ချနိုင်မှာပဲ'

'ဒါတော့ အဖေစီမံတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နားထောင်ရမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်'

'ဘာ . . ဒါပေမယ့်လဲ'

'နည်းနည်းတော့ စောင့်ပါဦး'

'ဘာပြုလဲ၊ ဒီကောင်မနဲ့ မရှင်းသေးလို့လား'

'သူနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့ထိ ဘယ်မိန်းမမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မကြိုက်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးကို အဖေစီမံမယ် ဆိုရင် ဘယ်အခါမဆို နာခံဖို့ အသင့်ပဲ၊ တစ်ခု ကျွန်တော်မေးချင်တာက ကျွန်တော်နဲ့ပေးစားဖို့ ဘယ်သူ့ကို အဖေမြင်ထားလို့လဲ'
'လူကိုတော့ မမြင်ရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေ၊ သူ့အမေများနဲ့တော့ ငါနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိလာကြတဲ့လူတွေပဲ၊ တိုတိုပြောမယ်ကွာ၊ ဝက်ထီးကန်က သူဌေးကိုစံမင်းရဲ့သမီးပဲ၊ အဖေချော၊ အမေချော၊ သမီးလဲချောမှာပဲ၊ ပိုက်ဆံလဲရှိနေပြီ၊ ဘာလိုသေးသလဲကွာ၊ စိတ်သဘောဆိုတာလဲ အဖေအမေအတိုင်း လာမှာပေါ့'

'ဒီကိစ္စဟာ အဖေ့စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က သေချာနေတာလား၊ အဖေရာ'

'ဒီကိစ္စဟာ စပ်ပြီးဟပ်ပြီးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက် လောက်ကပဲ ကိုစံမင်း သူ့ဆန်တွေတင်လာရင်းနဲ့ အိမ်မှာပဲ တည်းသွားရာက သားရေးသမီးရေး စကားစပ်မိလို့ ပြောကြတဲ့အခါ၊ မင်းအကြောင်းကို ကြားတာနဲ့ သူသိပ်သဘောကျပြီး သူ့ကိုယ်က ဒီစကားကို စတာ၊ မင်းကိုလဲ သူသိပ်တွေ့ချင်ရှာတယ်၊ ဒီကနေ့တော့ မင်းရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး သူ့ကိုတောင် ငါတားထားသေးတယ်၊ သူလဲ ရက်ကြာကြာမနေနိုင်လို့ ပြန်သွားရတယ်'

‘ဦးစံမင်း သဘောကျရုံနဲ့ ပြီးနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့မိန်းမကလဲ သဘောတူဦးမှ၊ သူ့သမီးကလဲ ကြိုက်ဦးမှ’

‘တစ်အိမ်လုံးမှာ ဦးစံမင်းရဲ့ သဘောတစ်ခုပဲ၊ သူက သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ၊ ရွာကိုရောက်ရင် သူ့မိန်းမနဲ့လဲ တိုင်ပင်၊ သူ့သမီးကိုလဲ နားဖောက်ရဦးမပေါ့ကွာ၊ တိုင်းပြည်ကြီးက ဗရုတ်ဗရက် ဆိုတော့ ဒီသမီးကိုပဲ နေရာချချင်နေကြတာ ကြာပြီ၊ မင်းကိုလဲ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ၊ သမက်လောင်းလဲ မြင်ရအောင်၊ သူ့သမီးကိုလဲ ပြရအောင် မင်းကိုအလည်အပတ် လွှတ်လိုက်ဖို့တောင် မှာသွားသေးတယ်’

ထိုစကားကို ကြားရသည့်အခါ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အတော်ကလေးပင် ပျော်သလိုလို ဖြစ်မိပေ၏။ မပင်မပန်း နောက်မပိုးရဘဲနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ရဦးတော့မှာ ပါလားဟု တွေးမိကာ၊ စိတ်ထဲ၌ ဖိုးကြိုင်းတုတ်ဖြစ်သွားသည်ကို မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်မပါစေရန် ဣန္ဒြေဆောင်၍ နေလိုက်ရလေတော့၏။

‘ကောင်မကလေး နာမည်ကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ အဖေရဲ့’

‘မတုတ် . . တဲ့’

‘ဟာ . . နာမည်ကလဲ ကဗျာမဆန်လိုက်တာ’

‘ငါလခွီး . . နာမည်ကို ပြုတ်စားရတာလိုက်လို့ကွာ၊ မင်းလက်ထဲကျမှ ခင်ခင်တုတ်လို့ ပြင်မှည့် ပေါ့ကွာ၊ ကဗျာဆန်ရုံမကဘူး အလင်္ကာဂုဏ် တောင် မြောက်သွားဦးမယ်’

‘အဖေအကြံပေးတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်’

‘လာပြန်ပြီလား၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့်ဆိုတာက စောစောက ပြောမယ့်စကားပဲ အဖေရဲ့၊ ဒီစကားဟာ အတော်အရေးကြီးတယ်၊ လူများလဲ မသိစေနဲ့’

ကျွန်တော်၏ဖခင်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရှေ့နားသို့တိုးလာပြီးလျှင်

'ဘာများလဲကွာ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ပြေးရလွှားရဦးမယ့် ကိစ္စများလား' ဟု မေးလေသည်။

အခု ကျွန်တော်တို့တတွေ ဂျပန်ကို ပြန်ပြီးချချင် ချရလိမ့်မယ်၊
သိပ်တော့မကြာတော့ဘူး၊ အခုကတည်းက တပ်တွေကို ဟိုပို့ဒီပို့နဲ့ ပို့နေပြီး
ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ အထက်ကအမိန့်ကို စောင့်နေကြတယ်၊
အဲဒါပဲ အဖေ၊ သိပ်လဲရှည်ရှည်ပြောလို့မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့်
တော်လှန်ရေးမစခင်တော့ အဖေစီမံတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာမှဖြစ်မြောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊
တော်လှန်ရေးပြီးလို့ ကျွန်တော်လည်း အသက်မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့
အဖေပြောတဲ့ကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ရှိတာပဲ'

အဘိုးကြီးမှာ တော်လှန်ရေးစတော့မည်ဟူသော စကားကို ကြားရလျှင်
မှင်တက်မိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွားကာ ရှေ့ရေးကိုတွေးတော ငေးစိုက်နေ လေတော့၏။
ကျွန်တော်လည်း အဘိုးကြီးထံမှ နောက်ထပ် ဘာစကားကြားရမည်လဲဟု
စောင့်စားနေပြီး၊ ဘာမျှပြောလိုသော အမူအရာကို မတွေ့သည်နှင့် 'အဖေ
ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်၊ စစ်မထွက်ခင် တစ်ခေါက်တော့ လာဦးမယ်' ဟု
ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ထလိုက်လေ၏။

'အခုအတိုင်းဆိုတော့ မင်းကိစ္စက ပိုပြီးအရေးကြီးနေပေသပေါ့၊ အေး . . အေး . .
သွားဦး . . သွားဦး၊ မင်းတို့ တော်လှန်ရေးကိစ္စကြီးချောချော မောမောနဲ့
အောင်မြင်ပါစေကွာ'

ကျွန်တော့်မှာ သိန်းထီကြီးပေါက်ပြီးကာမှ ငွေထုတ်ရက်မရောက်မီ
ကြိုးမိန့်ပေးခံရသူကဲ့သို့ ဖူးစာဖက်ပေါ်လာကာမှ တော်လှန်ရေးအတွက်
စစ်ထွက်ရမည့်အရေးကိုတွေးကာ လောကကြီး၏ သရော်ချက်ဒဏ်ကို မချင့်မရဲ
ခံစားရင်း အဘိုးကြီးထံမှ ထွက်လာခဲ့ပေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် မတုတ်၊ ခင်ခင်တုတ်၊ ဝဝတုတ်တုတ်ကလေး၏အရေးကို
ဆက်လက်၍ မတွေးအား၊ တော်လှန်ရေးကိစ္စအတွက်သာ အာရုံစိတ်စောနေကာ
အမိန့်ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်ထွက်ရန်ကိုသာ အသင့်ပြင်ထားနေရလေ၏။

အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးနေသော ဖူးစာရေးနတ်ကား ကျွန်တော်နှင့်မတုတ်တို့ကို နီးစပ်စေရန် များစွာလိုလားနေပုံရပေသည်။ အကြောင်းမူကား စစ်ထွက်ရန် အမိန့်ကျလာရာတွင် ကျွန်တော့်အား ဝက်ထီးကန်နယ်ဘက်သို့ စစ်ထွက်ရမည်ဟု သိရသောအခါ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်မက်နေ လေရော့သလား ဟူ၍ပင် ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။

အမိန့်မှာ ကြာကြာဆိုင်းနေရဘဲ ညတွင်းချင်းပင် ရုပ်ဖျောက်၍ ထွက်ရန် ညွှန်ကြားချက် ပါရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း အနည်းငယ်မျှ အချိန်ရသလောက်ကလေးအတွင်း ဖခင်ကြီးထံသို့ အမြန်ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

'အဖေ . . ဟန်ကျပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုညပဲ ထွက်ရတော့မယ်'

ကျွန်တော်၏စကားမှာ မပြည့်စုံလှသဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ 'စစ်ထွက်တာနဲ့ ဘာဟန်ကျသလဲကွ' ဟု ကျွန်တော့်အား မေးတော့မှ။

'အခု ကျွန်တော်သွားရမယ့်နေရာဟာ ဝက်ထီးကန်နယ်ဘက်ကျနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဟန်တာပေါ့ အဖေရ၊ ဦးစံမင်းတို့ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး မထင်မရှား ရုပ်ဖျောက်နေနိုင်ဖို့ဖြစ်လာတော့ ရေငတ်တာနဲ့ ရေတွင်းထဲကျတာနဲ့ အံကိုက်နေတာပဲ'

'ဟုတ်လိုက်လေကွာ၊ မင်းတို့ကိစ္စဟာ နတ်ဖက်တာပဲကွ၊ ဦးစံမင်း ထံကလဲ မနေ့ကပဲ စာတစ်စောင် လာသေးတယ်၊ သူ့မိန်းမကလဲ အကျိုးအကြောင်းကြားရလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေသတဲ့၊ မင်းကိုလဲ ကြည့်ချင်ကြသတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အမြန်အလည်လွှတ်လိုက်ဖို့ မှာလိုက်တာနဲ့ မင်းကလဲ အဲဒီသွားဖို့ ရှိနေတာနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပေါ့ကွာ'

'ကဲ . . အဖေ၊ ကျွန်တော်လဲ သိပ်ကြာကြာစကားပြောနေဖို့ အချိန်မရဘူး၊ အဖေ့လက်ရေးနဲ့ ဦးစံမင်းထံကို စာတစ်စောင် ခပ်မြန်မြန်ကလေးပဲ ကောက်ခြစ်လိုက်ပါတော့'

အဘိုးကြီးလည်း ကျွန်တော့်အား ဦးစံမင်းထံ မိတ်ဆက်စာကို ရေးပေးလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း စာကိုယူလိုက်ပြီး ဖခင်ကြီးကို ကန်တော့ရာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မိဘအား

ကန်တော့ရခြင်းတွင် မယားရှာပေးသော ကျေးဇူးရှင်ကြီးအနေပင် ပို၍အားရပါးရကြီး ကန်တော့၍ တပ်သို့ပြန်လာ ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်မှာ တောနယ်များသို့ဖြန့်၍ ထွက်ကြပြီးလျှင် ရွာသူရွာသားအကြားတွင် ရုပ်ဖျောက်၍နေကြကာ အခါဆိုသည်နှင့် အသင့်ထွက်ပေါ်လာကြရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တော်လှန်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤမျှထက် ပိုမိုဖော်ပြရန်ပင် လိုမည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တော်လှန်ရေးကိစ္စကြီးကို ယခင်ကလောက် စိတ်မဝင်စား တော့ဘဲ မခင်တုတ်ကလေးမှာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ လှသလား၊ သွားခေါလား စသည် တို့ကိုသာ သိလိုသော ဇောထက်သန်လျက် အမြန်ဆုံးတွေ့လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိသည့်အတိုင်း ညတွင်းချင်းပင် ခရီးပြင်း ချီတက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝက်ထီးကန်ရွာကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင် ဝေလီဝေလင်းအရုဏ်ကျင်းပြီး ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်စုတပ်သားများအားလုံးပင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားများ နှင့် ရုပ်ပြောင်းထားပြီးကြပြီဖြစ်လေသည်။ ဤနေရာတွင်မှ ကျွန်တော်တို့သည် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက် လူစုခွဲကြလေတော့သည်။ ရွာထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ရောက်မိသောအခါတွင် တစ်ရွာလုံးမှာ နိုးကြားလှုပ်ရှားသွားလာစ ပြုနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ ဦးစံမင်း၏အိမ် ဘယ်မှာရှိသည်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရန်အတွက် စောင့်စားနေရခြင်းမရှိတော့ဘဲ လမ်းဆုံ၌ မုန့်ကြော်နေသည့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးထံမှ အလွယ်တကူသိရှိကာ ထိုမိန်းမကြီး ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

သုံးပင်လေးခန်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး၊ နှစ်ထပ်၊ သံတိုင်တံခါး၊ အိမ်ရှေ့ကခြံလေးနှင့်ဟု ညွှန်ပြ လိုက်သော အိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါတွင် ခြံထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပန်းများကို ဘုရားတင်ရန် ခူးနေသော တုတ်တုတ်ဝဝမိန်းမ ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် ကိုနောက်ဘက်မှမြင်ရကာ ဒီအိမ်တော့ ဦးစံမင်းအိမ်ပဲ၊ မတုတ်ဆိုတာ ဒီငနဲမများဖြစ်နေရော့မလားဟု တွေးမိကာ ပေါ့ပါးရွှင်ပျသော စိတ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် 'ဦးစံမင်းအိမ် . . ဒီအိမ်လား' ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ပန်းခူးနေသူသည် သူ့အလုပ်ကို သူအာရုံစိုက်လွန်းနေပုံရှိလားမသိ၊ လူသံကြားသည်နှင့် လန့်သွားပုံရကာ ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ကာ

ကျွန်တော့်ကိုမြင်ကာမှ ထပ်၍လန့်သည့် အမူအရာကို ပြန်ပြန်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်ဆိုသော် သူက ကျွန်တော့်ကို လန့်ရန်မရှိပေ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကိုလန့်ဖို့ရန်ရှိပေသည်။ အကြောင်းမူကား သူကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်မှ မျက်နှာကို အသေအချာတွေ့ရရာ အသားမည်းရသည့်အထဲတွင် မျက်စိနှစ်လုံး စလုံးမှာ နှာခေါင်းဘက်သို့ လှည့်စောင်းနေပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းကွဲနှင့် သွားတစ်ချောင်း ပေါ်နေသည် ကို တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုပုံဆိုးကြီးကို မြင်လိုက်ရသော ကျွန်တော့်မှာ ငါတော့ဖြင့် သောက်ကျိုးနည်းတာပဲဟု စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လျက် ပြန်လှည့်ချင်သော စိတ်ပေါ်လာခိုက် မပုံဆိုးက ‘ဘယ်သူ့မေးတာလဲ’ ဟု ကျွန်တော့်အားမေးရာ ကျွန်တော့်မှာ လန့်၍မခုန်မိအောင် အတော်ပင် သတိထားလိုက် ရလေ၏။ အကြောင်းမူကား မပုံဆိုး၏အသံမှာ ကျီးကန်းနှင့်တောက်တဲ့ စပ်၍ကျသော သတ္တဝါ တစ်မျိုး၏အသံလားဟု ထင်မှားရလောက်အောင် ကျွန်တော့်အား ကျောထဲက ယားသွားစေ ပါတော့၏။

‘ဦးစံမင်း အိမ်ကို မေးပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအိမ်ပါပဲ’

နောက်ထပ်ထွက်လာသည့်အသံမှာ စာကလေး ကြောင်ခုပ်သံကဲ့သို့ ကျီလီလိလိမြည်၍ ထွက်လာလေ၏။

သံစုံထိုးသည့် မပုံဆိုးသည် ဟုတ်ကဲ့ဟုဖြေရုံမှတစ်ပါး ကျွန်တော့်အား ဝင်ပါလည်းမခေါ်၊ သွားပါလည်းမနှင်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန် ဝင်ပြေးလေရာ ကျွန်တော့်မှာ ဝင်၍လိုက်သွားရမည်လား၊ သူ့အမေနဲ့နော် . . မွေးတတ်ပလေ၊ ငါ့အဖေနဲ့နော် . . ရွေးတတ်ပလေ ဟု ငိုချင်းချကာ ပြန်၍လှည့်ထွက်ခဲ့ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားဝေခွဲ၍မရအောင် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်၍ကျန်ရစ်လေ၏။

တအောင့်မျှအကြာတွင် အိမ်ရှေ့သို့ လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။ ထိုလူကြီး၏ ရုပ်ရည်လက္ခဏာကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဦးစံမင်းဖြစ်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆနိုင်ပေ၏။ ဦးစံမင်းမှာ ခဏမျှမြင်ရုံနှင့်ပင် စိတ်နှလုံးကောင်းသော

လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ကို ရုပ်ရည်နှင့်ပင် အကဲဖြတ်နိုင်လေသည်။

'မောင်ရင် . . ဘယ်ကလဲ၊ ဝင်ခဲ့လေ'

ကျွန်တော်လည်း ခေါ်သည့်အတိုင်းပင် ခြံထဲသို့ဝင်သွား၍ အနားသို့ရောက်သည်နှင့် 'ကျွန်တော် ပြည်မြို့က ဦးဘိုးစံရဲ့သားပါ၊ အဖေက စာပေးလိုက်ပါတယ်' ဟု ပြောသည်တွင် ဦးစံမင်းမှာ တစ်မျက်နှာလုံး ပြုံးချိုသွားကာ 'လာ . . လာ . . အိမ်ပေါ်တက်ပါတက်ပါ ဦးတို့လဲ မျှော်နေကြတယ်' ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်၏ အထုပ်အပိုးများကို လှမ်း၍ယူမည်ပြုသဖြင့် 'နေပါစေ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော် မပင်ပန်းပါဘူး' ဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ ဂုဏ်သရေရှိ အထူးဧည့်သည်တော်ကြီး တစ်ဦး ရောက်လာသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ဦးစံမင်း၏ ဇနီးသည်မှာလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခင်းပေးထားသော သင်ဖြူးပေါ်တွင် အထုပ်အပိုးများကိုချ၍ ဦးစံမင်းထံသို့ ဖခင်ရေးပေးလိုက်သော စာကိုထုတ်ယူနေစဉ် ဦးစံမင်းက 'မတုတ်ရေ . . ကော်ဖီဖျော်ဟေ့ . . ကောက်ညှင်းထုပ်တွေ၊ မုန့်လက်ကောက်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မြို့သားတွေက မစားတတ်ဘူး၊ ပေါင်မုန့်ကင် ထောပတ်သုတ်၊ ဘီစကွတ်ကလေး ဘာလေးရရင်လဲထည့်ခဲ့' ဟု အိမ်ထဲသို့မှာကြားနေရာ ဦးစံမင်း၏ မသိမဝှက် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းရှိပုံကို နှစ်သက်မိသော်လည်း မတုတ်ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ကျောထဲက စိမ့်သွားမိတော့၏။

'ဟောဒီမှာ ဦးဆီကို အဖေက ပေးလိုက်တဲ့စာ'

ဦးစံမင်းသည် ကျွန်တော်၏လက်ထဲမှစာကို လှမ်းယူ၍ 'ဟေ့ . . မဖွားသက်၊ ကျုပ်မျက်မှန် ယူခဲ့စမ်းပါဦး' ဟု သူ၏ဇနီးအား လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ဖွားသက်သည် ဦးစံမင်း၏ မျက်မှန်ကို လိုက်၍ရှာဖွေနေရာ တော်တော်နှင့် မတွေ့နိုင် ရှိနေသောကြောင့် စာကိုဖတ်လိုလှပြီဖြစ်သော ဦးစံမင်း မှာ စောင့်ဆိုင်း၍မနေနိုင်တော့ဘဲ 'သမီးရေ ခဏလာပါဦး၊ ဟောဒီစာကလေး အဖေ့ကို တစ်ဆိတ်လောက် ဖတ်ပြလှည့်စမ်းပါ' ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ပုံဆိုးမ၏မျက်နှာကြီးကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သလိုရှိကာ ကျွန်တော့်အထုပ်အပိုးများကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းသလိုလို အလုပ်များဟန်လုပ်၍ နေလိုက်လေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဦးစံမင်းသည် စာကိုသိရှိလိုသည့် အချက်တစ်ခုသာမက 'ဒါဦးသမီးပေါ့' ဟု ကြော်ငြာမောင်းခတ်လိုသည့် အချက်ပါ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ရတ်တရက် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော့် စိတ်တွင် တွေးမိပေသည်။

'ကဲ . . ဖတ်စမ်းပါဦး၊ သမီးရယ် . .' ဟူသောစကားအရ ဦးစံမင်း၏အနားသို့ မတုတ် ရောက်ရှိနေပြီး မတုတ်လက်ထဲ၌ စာရောက်သွားပြီကို စိတ်ထဲက မှန်းမြင်ကာ ယခုအကြိမ်တွင် 'ဒီ . . ဒီ . .' ဟူသော စကားထက် ဘက်ထရီဟွန်းနှိပ်သံမျိုး သံစုံထိုးနေဦးမှာလားဟု နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် မပိတ်သော်လည်း စိတ်ဖြင့်ပိတ်၍ နေလိုက်လေ၏။

'စာရေးအကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်'

ကျွန်တော့်မှာ မကြားချင်၍မရပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကြားရသည့်အသံမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့် နေသော ခုနှစ်ထွေသံစုံမဟုတ်ဘဲ အတော်ပင် ကြည်လင်ပြတ်သား၍ နားထဲ၌ချိုအေးနှစ်သိမ့်၊ ရင်ဖို၍စိမ့်သွားသည့်အတွက် ခေါင်းငုံ့၍ ကြည့်လိုက်မိရာတွင် ပုံဆိုးမကြီးမဟုတ်သည်ကို တွေ့ရ၍ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ဖိုးကြိုင်းတုတ်ဖြစ်လာမိလေ၏။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်၏အမူအရာကို တစေ့တစောင်းချောင်းမြောင်းအကဲခတ်နေသည့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ရှိပါလျှင် ကျွန်တော့်အား ခေါ်တော်သေ၍ ဝင်စားသူလားဟု အထင်မှားမည်မှာ မလွဲပေ၊ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကိုပင် သတိလစ်ကာ မတုတ် စာဖတ်၍ ပြီးသည်အထိ တောက်လျှောက်ပင် ငေးစိုက်နေမိပေ၏။ ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိမှန်းကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမရသေး၊ မတုတ်သည် စာဖတ်ပြီးသည့်နောက် စာထဲ၌ပါသော ကျွန်တော့် ရုပ်ကို အကဲခတ်ရန် လှည့်အကြည့်နှင့် ဆုံမိမှ ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို မသိမသာ လွှဲလိုက် ရတော့၏။

ဤသို့ မျက်စိချင်းဆုံမိရာတွင် မတုတ်၏စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို

မသိသော်လည်း ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၊ အသည်းထဲ၌ကား သူရိယဝဍ္ဍသာကို မြင်လိုက်ရသော ပဥ္စသီခနတ်သား၏ စောင်းသံပမာ ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်းမြည်၍ နေသည်ဟု ထင်မိတော့၏။

မတုတ်မှာ အသံသာယာသလောက် ရုပ်ရည်မှာ အချောကြီးအလှကြီးဟု မဆိုရစေကာမူ၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နှင့် အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သူကလေးဖြစ် လျက် အပျိုရည်၊ အပျိုသွေးတက်ကြွ၍ ကောင်းတုန်းအရွယ်ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ရှမ်းကြိုက်သည့် နွားကဲ့သို့ အချောကြီးချော၍ နေပေတော့သည်။ သို့ဖြစ်သည့်အလျောက် စောစောက ပုံဆိုးမကြီးကို မြင်ရစဉ်က ငါတော့ ကံဆိုးတာပဲဟု ထင်မိသလောက် ယခုမူ ကျေနပ်ရွှင်လန်း၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိကာ ‘လောကကြီး ကား သာယာလှပါဘိတောင်း’ ဟု စိတ်ထဲ၌ ကဗျာဆန်ဆန် ကျူးရင့်မိလေတော့၏။

‘ကဲ . . မောင်အောင်ဒင် လာပါဦးကွဲ့၊ ထိုင်ပါဦး၊ အေးအေးလူလူ စကားကလေးပြောရအောင် နောက်တော့မှ အဝတ်အစား၊ ပြင်စရာဆင်စရာ တွေရှိတာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်တာပေါ့’

ဦးစံမင်းက ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြင်ဆင်ဟန်ဆောင်နေသော အထုပ်အပိုးများကို သူ့အထုပ်အပိုးများကို သူ့အတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး ဦးစံမင်းအနားသို့ ထခဲ့လေ၏။

‘ကဲ . . သမီး၊ ကော်ဖီ မြန်မြန်လုပ်ပြီးယူခဲ့ကွယ်’

ကျွန်တော်လည်း ဦးစံမင်းအနီးရှိ ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်ရင်း အနီးမှ ရွေ့လျား ထွက်ခွာသွားသော မတုတ်ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်ရာ သွားဟန်၊ လာဟန်ကလေးကိုပင် နန်းဆန်လှသည်ဟူ၍ပင် အကောင်းပေါ်တွင် အကောင်းပိလျက် အကောင်းချည်းသာ စိတ်ထဲ အထင်ရောက်မိပေတော့၏။

‘မောင်အောင်ဒင် . . ဦးတို့ဆီမှာ အတော်ကြာကြာကလေး နေဦးမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကြာလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ’

'ဒါပေမယ့် အရေးရှိလာရင်တော့ ကြိုတင် အကြောင်းမကြားနိုင်ဘဲ သွားစရာ ပေါ်ချင် ပေါ်ပါလိမ့်မယ်'

'ဘယ်လိုအရေးများလဲကွဲ့'

'ပြောရမယ့်ကိစ္စကတော့ . . စစ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် လျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ အချုပ်ကတော့ အခုစစ်ရေးဟာ အတော့ကို ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အတွက် အင်္ဂလိပ်ဝင်လာရင် ပြန်ချချင် ချရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျပန်ကိုပဲ ပြန်ချချင် ချရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ဦးတစ်ယောက်တည်း သိဖို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လာရခြင်းက ဒီနယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပဲ'

'သြော် . . စစ်အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေမှကိုး'

'ဆိုးတယ်လို့ ဆိုမယ်ဆိုလဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလာရခြင်းဟာ ဒီနယ်အတွက် တာဝန်ကျလို့ တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ် အနေနဲ့ လာခြင်းဖြစ်တာမို့ စစ်သားတစ်ယောက် လာပြီးနေတဲ့အနေမျိုး လူမသိစေချင်ဘူးခင်ဗျ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်အမည်ကိုလဲ မောင်အောင်ဒင် လို့ မခေါ်ဘဲ ကြွက်နီလို့ ခေါ်စေချင်ပါတယ်'

'ဦးတော့ဖြင့်၊ မောင်အောင်၊ အဲလေ . . မောင်ကြွက်နီရောက်လာတာ အားတက်မိတာပဲ၊ အကာအကွယ်အတွက် အများကြီး အားကိုးရတာပေါ့'

ထိုအခိုက်တွင် ကာဖီနှင့်စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို စောစောက တွေ့ရသော ပုံဆိုးမကြီး သယ်ယူလာကာ စားပွဲပေါ်၌ ချလေ၏။ ယခု၌မူ ကျွန်တော့်မှာ ပုံဆိုးမကြီးကို မကြည့်ရဲဘဲ မရှိတော့ချေ။ စိတ်ထဲတွင် မတုတ်နှင့် သင်္ကာကင်းနေပြီ ဖြစ်ပေ၏။

'ကဲ . . သမီး၊ မုန့်တွေထပ်ပြီး ယူခဲ့ပါဦး၊ ခပ်များများလေးလုပ်မှပေါ့'

ဦးစံမင်းက ပုံဆိုးမကြီးကို သမီးဟု ခေါ်သံကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ လန့်၍သွားမိပြန် လေ၏။ ဦးစံမင်းမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိပြီး စောစောကသမီးမှာ မတုတ်မဟုတ်ဘဲ၊ ဤပုံဆိုးမကြီး သာလျှင် မတုတ်ဖြစ်နေလေရော့သလား၊ စောစောကသမီးကို စာဖတ်ရန်ခေါ်စဉ်က မတုတ်ဟူ၍ ထည့်ပြီး

ခေါ်မှခေါ်လေရော့လား၊ သမီးဟူ၍ခေါ်သည်ကို အသံသာယာသည့်အတွက် မတုတ်ဟု ခေါ်လိုက်သကဲ့သို့ စိတ်ထဲက ထင်မိခြင်းပေလောဟု အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေမိကာ ဦးစံမင်း မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ ပုံဆိုးမကြီးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့် ကြည့်မိလေ၏။

ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်ကြားမှာ ကြည်လင်ရှင်လန်းနေရာက ထူပူ၍လာပြန်လေရာ ဒီပုံဆိုးမကြီး သာ မတုတ်ဖြစ်ရင်တော့ ငါတော့ဖြင့်ချောက်ပဲဟု ပူပင်ရပြန်လျက် ဦးစံမင်းအား ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြသည်ကို ဖွင့်၍မေးတော့မည်ပြုလိုက်မိလေ၏။ ထိုနောက်မှ ထိုသို့မေးခြင်းသည် ရိုင်းပျရာ ရောက်နေမည်ကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိစဉ် ‘ကဲ . . မောင်အောင်ကြွက် . . အဲလေ . . မောင်ကြွက်နီ ကော်ဖီ ပူတုန်းသောက်လိုက်၊ မုန့်တွေလဲ စားဟေ့’ ဟု ဦးစံမင်းကပြောရာ ဟန်လုပ်မနေနိုင် တော့ပဲ ရင်ထဲက ထကြွလာသော အပူလုံးကို မုန့်မျို၍ ဖိနှိပ်ချရလေတော့၏။

‘မဖွားသက်ကော . . လာလေ’

ဦးစံမင်းဇနီးသည် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲသို့ရောက်လာပြီး ‘ကဲ . . မောင်၊ အားမနာနဲ့ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်မျိုးအိမ်လို သဘောထားပြီး စားစရာရှိတာစား၊ သောက်စရာရှိတာသောက် ဟောဒီ မုန့်ကလေး ယူလိုက်ပါဦး’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဘီစကွတ်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်မှာ တွေ့ရခါစမှာပင် ဤမျှ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ စိတ်စေတနာကောင်းလှသော အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးကို ယောက္ခမတော်ရန် အသင့်ရှိသော်လည်း ပုံဆိုးမကြီးနှင့်စပ်၍ တော်ရမည်ကိုမူ ဝန်လေးနေမိပေ၏။

ထိုအခိုက်တွက် ပုံဆိုးမကြီးပြန်၍ ဝင်လာပြီး နောက်ထပ်ယူလာသော မုန့်များကို ချပေးလေ၏။

‘သမီးတို့ကော လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီလား’ ဟု မေးလေ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်မတို့ နောက်ဖေးမှာပဲ သောက်နေကြတယ်’

ယခုအကြိမ်တွင် မပုံဆိုး၏အသံမှာ ကြက်လည်လိမ်၍ ဖြစ်ညှစ်ထုတ်ရသည့် အသံမျိုးထွက် လာလေ၏။

မပုံဆိုးထွက်သွားသည့်အခါမှ ဒေါ်ဖွားသက်က 'အဒေါ်တို့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမီးဆို ပေမယ့်လဲ တစ်ယောက်က တူမ၊ တစ်ယောက်က သမီး၊ နှစ်ယောက်စလုံးကိုသမီးရင်းလိုပဲ ချစ်နေရတယ်' ဟု ပြော၍စကားမဆုံးမီပင် 'ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုမှ ပိုပြီးသေချာနေပါပြီ၊ ဒါကြီးမှ သမီးအစစ်ပါပဲ' ဟု စိတ်နှလုံးကို ဒုံးဒုံးချလိုက်မိလေ၏။

'တူမကလေးက အဖေအမေ မရှိရှာလို့ အဒေါ်တို့ကပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြည့်ရှုလာခဲ့ရတယ်၊ မတုတ်ဆိုတာက အဒေါ့်သမီးအရင်း၊ တူမ အမည်ကတော့ မဝက်တဲ့'

ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ခု တိုးလာပြန်လေတော့သည်။ ထိုပြဿနာကား မဝက်နှင့် မတုတ် ဟူသော စကားနှစ်လုံးအရ (ဝက်) နှင့် (တုတ်) ဘယ်သင်းက ပိုပြီးဝသော အဓိပ္ပာယ် ရှိသနည်းဟူသော ပြဿနာပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်မှာ ခြောက်ကပ်နေပြီဖြစ်ရာ ဘယ်သူက မတုတ်၊ ဘယ်သူက မဝက်ဟူ၍ မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ဘဲ 'အခုလာတာက' ဟု အဆုံးမသတ်သောစကားဖြင့် မေးခွန်းကြောင်း မေးလိုက်ကာ တရားသူကြီး၏ အမိန့်ကိုစောင့်နေသော လူသတ်မှုတရားခံ၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် မဝက်ဖြစ်ပါစေ၊ မဝက်ဖြစ်ပါစေဘုရားဟု ဆုတောင်းရင်း ဒေါ်ဖွားသက်၏ စကားကိုနားထောင် လေရာ 'အဲဒါက . . အဒေါ်တူမကွ' ဟု ကြားလိုက်ရသည်တွင် ထီပေါက်ကြောင်း ရေဒီယိုက အသံလွှင့်ချက်ကြားရသော်လည်း ရတ်တရက် မယုံနိုင်သကဲ့သို့ရှိကာ 'မဝက်ဆိုတာလား' ဟု ထပ်မေး၍ ဟုတ်ကြောင်းသိကာမှ ထမခုန်မိအောင် မနည်းဟန်ဆောင်ရပြီးလျှင် 'ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့ကိုယ်က အတာ၊ ဝက်ဆိုတာ ပိုပြီးဝ ပိုပြီး ရုပ်ဆိုးတာပေါ့၊ အလကားအခြောက်တိုက် ငါ့စိတ်ထဲက ပူနေတာ' ဟု တွေးပြီး၊ စိတ်ထဲမှာပင် ပြုံးနေရလေ၏။ မတုတ်နှင့်မဝက်အတွက် စိတ်ထဲမှာပူရခြင်းကို ဤမျှလောက်ရိုးမယ်ဖွဲ့နေရခြင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် မဝက်တို့၏ ရေစက်ဆုံ ကြဖို့ အရေးတွင် အခြားချစ်သူများကဲ့သို့ အသက်စွန့်ရခြင်း၊ ပူဆွေးရ နှိပ်စက်နှောက်ယှက်ခံရခြင်း မျိုးမရှိဘဲ ပူပင်သောကဆို၍ ဤမျှလောက်သာ

အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်း ဖြစ်လိုက်ရခြင်း ကိုပင် ထင်ရှားစေလို၍ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်၏ အချစ်ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကွက်ကို ပြန်ပြောင်း၍ကြည့် လိုက်မည်ဆိုလျှင် မတုတ်ကို ရရန်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ကုသမင်းကဲ့သို့လည်း ဆင်းရဲခံ၍ မပိုးခဲ့ရ၊ မာတင်္ဂကဲ့သို့လည်း မယ်သုံပေါက်စီ သီချင်းဖြင့် ခြေဆင်း၍ ထိုင်သပိတ်၊ လက်နက်မဆင့်၊ ပဉ္စသိခကဲ့သို့လည်း ဗေလုဝစောင်းကိုင်၍ မငေါ်ခဲ့ရဘဲ ဖခင်ကြီးကပင် လမ်းဖြူးအောင် အဆင်သင့် ပွဲတော်ခင်းထားသည်လည်း တစ်ချက် . . ။

တော်လှန်ရေး စစ်ထွက်ရမည့်အတွက် ရေစက်ဆုံဖို့အရေး ခရီးကွာဝေးဦးမည်ဟု မှန်းဆနေရသည့် အထဲမှာပင် ဖူးစာရေးနတ်ကပင် အလိုတူအလိုပါဖြစ်ကာ မတုတ်နှင့် မနီး နီးရအောင် ဤနေရာသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်လည်းတစ်ဖုံ . . ။

ယောက္ခမလောင်းနှစ်ဦးကလည်း လူမမြင်ခင်ကထက် လူကိုမြင်မှ သာ၍လိုလားနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းကလည်း တစ်နည်း . . ။

မတုတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပင် သူ၏အမူအရာကလေးကိုက ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် လာပါ . . လာပါ မကြည်ရဲ့ သီချင်းနှင့် ခေါ်နေ သကဲ့သို့ တစ်သွယ် . . ။

ကျွန်တော်၏အရေးမှာ လက်ဆေး၍ ပွဲတော်အုပ်နှိုက်ရုံမျှ လွယ်လွယ်ကူကူချောချောမောမော အဆင်ပြေပြီးဖြစ်နေလေရာ မဝက်နှင့်မတုတ် စိတ်ရှုပ်လိုက်ရသည့် အကွက်ကလေးတစ်ကွက် မျှသာလျှင် ပူပင်သောကဖြစ်ရသည်မှလွဲ၍ ကျွန်တော်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းစဉ်မှာ အလွန်တရာ ချောမောလှပါပေသည်ဟု ကမ္ဘာမှ စံတင်လောက်စရာဖြစ်ပေတော့၏။

မတုတ်အပေါ်တွက် ကျွန်တော်၏ချစ်အင်ကို အထူးဝိတ္ထာအကျယ်ချဲ့ပြနေရန် မလိုတော့ပေ။ ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ဝက်သေချာသလောက် မတုတ်ဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကလေး ကြည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိပြုံးစိနှင့် နုံးချည့်ချည့်ဖြစ်နေသည်ကို အထင်အရှားတွေ့နေရပေသည်။

နံနက်ရေချိုးမည်ဆိုလျှင် မတုတ်ကိုယ်တိုင် ရေမွှေး ဆပ်ပြာ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတို့ကို အဆင်သင့် ယူလာပေးပြီး သူ့မျက်နှာကလေးမှာလည်း ချို၍သာနေတော့သည်။

နံနက်စာ စားချိန်တွက် ယောက္ခမလောင်းကြီးနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်၊

ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးသား မျက်နှာစုံညီ စားနေကြသည့်အထဲက အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးတွေ လောကွက်ကောင်း သလို မတုတ်ကလည်း 'ကိုအောင်ဒင် စားလေ . . အားမနာပါနဲ့' ဟု ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မနေရအောင် သူကပင် စတင်၍ စကားပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ကိုအောင်ဒင်လို့ ခေါ်လိုက်သည်ကို ဦးစံမင်းကြားလျှင် 'သမီး၊ နောက်ကို ကိုအောင်ဒင်လို့မခေါ်နဲ့' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကိုကို လို့ အခေါ်ခိုင်းမလားဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်မိပြီး မတုတ်ကလည်း အဘိုးကြီးသင်ပြပေးမည့် ခေါ်ပုံခေါ်နည်းကို ငံ့မျှော်နေစဉ် ဦးစံမင်းက ဆက်လက်၍ . .

'ကိုကြွက်နီလို့ခေါ်' ဟု ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်ပြောထားသည့် စကားကိုသတိရပြီး အထင်အမြင်လွဲမိသည်ကို ရယ်ချင်မိသည်ထက် ပုံဆိုးမ မဝက်မှာ အိအိ . . အိအိ နှင့် ဝက်သံထွက်နေအောင် ရယ်လျက် မတုတ်မှု ပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

'မဝက်ကတော့ ဒီလိုပဲကွဲ့၊ အင်မတန်အရယ်သန်တယ်၊ မောင်အောင်ဒင်ရဲ့'

'ဩော် . . မဖွားသက်နှယ် . . ၊ မောင်ကြွက်နီခေါ်ပါလို့ အခုပဲ ကျုပ်ပြောနေတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ ကိုကြွက်နီဖြစ်ရတာလဲ အဖေရဲ့၊ ဖေဒင်အရလား' ဟု မတုတ်က ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်၍ မေးလိုက်လေ၏။

'ကြွက်မနက်လို့ ကြွက်နီပေါ့ သမီးရယ် . . ၊ အဲဒါပဲ မှတ်ထားပါ၊ မေးမနေပါနဲ့'

'ကိုကြွက်နီ စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်'

'စိတ်မဆိုးပါဘူး မခင်တုတ်ရဲ့၊ အဲဒါငယ်နာမည်မို့ ပိုပြီးသဘောကျပါတယ်' ဟု ကျွန်တော်က ဝင်၍ပြောလိုက်ရာ မခင်တုတ်က မျက်လုံးကလေး မခို့တရို့စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး 'ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုအောင် . . ကြွက် . . အဲလေ . . ကိုကြွက်နီရယ်' ဟု ပြောရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

ထိုသို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သံကလေးကိုက ကျွန်တော့်အဖို့မှာ မခင်တုတ်ကို

ချစ်ပြီးရင်း ချစ်စရာကလေး ဖြစ်နေပေတော့၏။

ဤသို့လျှင် ပျော်လို့မဆုံး၊ ဂေါ်လို့မဆုံးသော နေ့ကလေးသည် တစ်နေကုန်ခဲ့ပြီး ညဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ယောက္ခမလောင်းကြီးတို့သည် ညဦး၌ ထွေရာလေးပါး စကားလက်ဆုံကျ နေကြရာက အနီးသို့ မခင်တုတ်ရောက်လာပြီးလျှင် 'အိပ်ရာ ပြင်ပြီးပြီ၊ အမေ . .' ဟု အကြောင်းကြားလေ၏။

'ကဲ . . မောင်အောင်၊ အဲလေ . . မောင်ကြွက်နီလဲ ခရီးပန်းလာတာမို့ စောစောအိပ်ပေတော့'

'ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော့် အိပ်ရာလိပ်ကလေးပါပါတယ်'

'မောင်ကြွက်နီ အိပ်ရာလိပ်ကို နေပါစေ၊ အဒေါ်တို့ အပေါ်ထပ်မှာ မွေ့ရာခြင်ထောင် အားလုံး အသင့်ပြင်ထားတယ်၊ အိပ်ရုံပဲ'

ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ယောက္ခမအိမ်တက် သားမက်သဖွယ် မျက်နှာငယ်ဆိုသည့်စကားမှာ မမှန်တော့ဘဲ ရောမမျက်နှာကြီးနေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် 'တယ်လဲဟုတ်လိုက်ပါကလား' ဟု ကျေနပ်ပြီးရင်း ကျေနပ်ခြင်းဖြစ်မိကာ ပထမနေ့၏အဖြစ် အခန်းတစ်ကို ဇာတ်သိမ်းရန် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ထလာခဲ့ရလေ၏။

အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်မည်ပြုပြီးမှ ယောက္ခမလောင်းကြီးများ ကျွန်တော့်အား ချစ်ပြီးရင်း တိုးချစ်စေမည့် အကြံတစ်ခုရှိ၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် 'ဩကာသ . . ဩကာသ' ဟု ဟန်လုပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာတွေ အစွမ်းကုန်ပို့ပစ်လိုက်တော့၏။ ထိုနောက်မှ အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

အိပ်ရာမှာ ခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းစွပ်မှစ၍ အားလုံး ဒိုဘီကျစ အသစ်စက်စက်ဖြစ်လေရာ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော သင်းရနံ့ကလေးမှာ ခင်းပြန့်တွင် ကလိလျက်ရှိသောကြောင့် 'အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲမွေ့ရာပေါ်ဝယ်' ဟူသော သီချင်းကို စိတ်တွင်းကဆိုမိ၍ ပီတိကြီး ဖြစ်လျက် 'ဩော် . . မခင်တုတ် . . မခင်တုတ် . . ၊ သူ့လက်ကလေးတွေနဲ့ ခင်းထားတဲ့ အိပ်ရာပေါ်တွင်' အတွေးလုံးဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး

အိပ်ပျော်မိလေတော့သတည်း။

နေ့ခင်း၌ စိတ်ထဲ၌တစ်စုံတစ်ရာ စွဲလမ်းမှုရှိလျှင် ညအိပ်ရာထဲတွင် အိပ်မက်တတ်သည်ဟု လောကဓာတ်ဆရာကြီးများ ပြောလေ့ရှိသည့် စကားသာမှန်ခဲ့လျှင် ထိုညက ကျွန်တော့်အဖို့မှာ မခင်တုတ်နှင့် ရွှေလည်နွှဲ၍ အချစ်ပွဲခင်းသည့် မင်္ဂလာအိပ်မက်ကောင်းကို မက်ရမည်အမှန်ပင် ဖစ်ပေသည်။ ထိုသို့မက်လိုက်ရလျှင် တူနှစ်ကိုယ်နီးရသည့် အရသာကလေးကို လက်တွေ့မဟုတ် စေကာမူ 'တကယ်လိုပဲကွ' ဟု ပြောကြသလို ပဏာမအချစ် အရသာကလေးကို ခံစားရလိမ့်မည်။ ထိုသို့မက်လိုက်လျှင် ကောင်းလေစွ။ သို့သော် ထိုအိပ်မက်မျိုး မမက်ရပေ။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့လုံး စိတ်ကြည်လင်ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည့်အတွက် စိတ်နှလုံးနုပျိုလျက်ရှိရာ စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုသော စကားနှင့်အညီ အိပ်မက်ထဲမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံးနုပျိုသွားကာ 'ဟောဒေး . . ဟောဒေး' ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ ဟစ်အော်လျက် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်နှင့်မာမက်လတစ် ခေါ် မောင်မောင်ဝင်းတို့ လည်ပင်း ဖက်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ကျောင်းပေါ်မှာ ဆင်းပြေးလာကြသည်ကို ပြန်၍အိပ်မက်မက်မိလေ၏။

အိပ်မက်မှာ တကယ်ပင် ယုတ္တိရှိနေရကား မနိုးကြားသောကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို တကယ်ပင် ကျောင်းသားကလေးဖြစ်နေ သည်ဟု ထင်မိတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့်မာမက်တို့သည် စာအုပ်လွယ်အိတ်များကို နဖူးချိတ်၍ ကျောပေါ်မှဆွဲကာ လမ်း တစ်လျှောက်လုံးကို ဘောလုံးအဖြစ်ကန်ရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကန်ရင်းကန်ရင်းပင် အိမ်ပြန်လမ်းရှိ ဘုရားပျက်ကြီးကို ကျော်လွန်လာပြီး ထိပ်နီသရဲကြီး စိုးစံသည့် တိုင်ငုတ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

'ဟေ့ . . တစ်ချီပန်းကြဦးစို့'

မာမက်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ကအရင်သွားပြီး တိုင်ငုတ်ကြီးကို ရေဖျန်းမင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်လေတော့၏။

အစကနဦးတွင် နိဒါန်းပျိုးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဤတိုင်ငုတ်ကြီးကို တွေ့ရလျှင် ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်မဆက်ရမနေနိုင်အောင် 'ရေစက်' ပါလာကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း မဆိုင်းမတွ မာမက်၏လမ်းစဉ်လိုက်ကာ ပန်းပင်စိုက်သလို ရွှေမိုးငွေမိုး သွန်းဖြိုးလိုက်စဉ်ပင် . .

အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ရေနွေးပူလောင်းလိုက်သလို ပူခနဲ၊ ရှိမ်းခနဲဖြစ်ကာ အိပ်ရာမှလန့်နိုးပြီး ကလေးများအိပ်ရာထဲ သေးပါသလို ကြီးတောင်းကြီးမဖြစ်ကာမှ အိပ်မက်နှင့်ရောပြီး တကယ့်ကိုပင် မင်္ဂလာရွှေပွဲန်မှ ရေသွန်မိရက်သား ဖြစ်နေသည်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စကြီးနှင့် တွေ့နေရကာ ဤအခြေအနေရောက်ခါမှ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် တားမရ၊ ဆီးမရဖြစ်လျက် မခင်တုတ် လက်ကလေးနှင့် ခင်းထားသော ဖြူဖွေးပုံ့သင်းနေသည့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ကြာပူ၊ ကြာညှီ၊ ကြာငါးမည်ရောစပ်သော အနောတတ် အိုင်ကြီး ပေါ်ထွန်းသွားလေတော့၏။

ပေါင်ပေါ်၌ ရှိမ်းခနဲဖြစ်သွားသော အပူသည် နားထင်နားရင်းကို တက်လာပြီး 'ဟိုက် . . သောက်ကျိုးတော့နည်းပြီ' ဟု တွေးမိကာ မျက်လုံးပြူး မိလေ၏။
ခက်ပြီ၊ မနက်ကျရင် မခင်တုတ်အိပ်ရာကို လာ၍ရှင်းလျှင် ထင်းခနဲနေသော သေးကွက်ကြီးကို တွေ့သွားတော့မည်။ အိပ်ရာထဲ၌ သေးပါသော သတို့သားကို ဘယ်အပျို၊ ဘယ်ကညာက မေတ္တာတော်မျှနိုင်ပါ့မည်နည်း။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဤအမှတ်အသားကြီးပျောက်အောင် အဘယ်ပုံ ဖျောက်ဖျက်ရပါမည်နည်း။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် 'ကြုံသေးတယ် . . ပုံဆွေးဗျာထုကြွယ် . . ဘယ်ရှေးကံ . . စီမံဖန်လာတယ် . .' ဟု ဟစ်အော်၍သာ ငိုချင်မိပါတော့သည်။ ဤတိုင်ငုတ်၊ ထိုတိုင်ငုတ်၊ ထိပ်နီးစိုးစံသည့်တိုင်ငုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က နှိပ်စက်ခဲ့သမျှ ယခုအချက်ကောင်းကျခါမှ ကလဲ့စားချေ တိုင်ငုတ်။

ကျွန်တော့်မှာ အစိုကိုခြောက်အောင် လုပ်ဖို့ကို အကြံထုတ်ရတော့၏။ နံနက်မိုးလင်း၍မှ မခြောက် လျှင် တစ်အိမ်သားလုံးအား ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို ပြဝံ့မည်မဟုတ်တော့ပေ။ အထူးသဖြင့် မခင်တုတ်ကို ပို၍ရင်မဆိုင်ဝံ့ဖြစ်ရလေတော့မည်။ ကျွန်တော်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာလည်း

ရပ်တန်းသို့ရောက်ရတော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်အမှုကို ကိုယ်မရှုံနိုင်ဘဲ အိပ်ရာခင်းကိုခွာ၍ စိုရွှဲနေသည့် အစိတ်အပိုင်းကို လက်နှင့်ကိုင်၍ အုန်းနို့ညှစ်သကဲ့သို့ ညှစ်ချလိုက်ရာ မွေ့ရာမှာမူ ထပ်၍ စိုရွှဲသွားလျက် အိပ်ရာခင်းမှာမူ စိုမြဲစိုနေလေရာ ယပ်ခပ်ပေးလျှင် ခြောက်၍သွားကောင်း သွားမည်လားဟု ခါးမှ လုံချည်ကိုချွတ်ကာ လုံချည်ဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးရပြန်လေ၏။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေ၍သာလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ဤကဲ့သို့ လုပ်ဝံ့ပေတော့သည်။ မီးလင်းနေခဲ့ပါမူ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီဝတ်လျက် အောက်ပိုင်းတွင် ဗလာဖြစ်ပြီး နဖူးမှဇောချွေးပြန်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ယပ်ခတ်နေသော ကျွန်တော်၏ ဖြစ်အင်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်စရာကြီးပင်။

ကျွန်တော့်မှာ လက်ပန်းကျအောင် ယပ်ခတ်ပါသော်လည်း အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့ရုံမျှသာ ခြောက်၍ ခပ်ထပ်ထပ်၊ ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသေး သည်ကို တွေ့ရသည့်ပြင် မွေ့ရာကို စမ်းလိုက်သောအခါ သေးကွက်မှာ အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်လျက် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခြောက်သွေ့အောင်လုပ်၍ မရသည်ကို တွေ့ရှိရကား ဤတွင်မှ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ မွေ့ရာပေါ်တွင် လုံချည်မပါဘဲ မှောက်ထိုင် ထိုင်လျက် ပစ်၍မှိုင်မိလေတော့၏။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ နေ၍မဖြစ်သေး၊ မိုးလင်းဘက်သို့ ကူးလာပြီဖြစ်ရကား တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်ဖို့ရန် အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်ဖြစ်ပေ၏။ ဤတွင် အကြံတစ်ခုရလာပြန်ကာ လုံချည်ကိုပြန်ဝတ်ပြီး ခြင်ထောင်ထဲမှထွက်၍ ခေါင်းရင်းနားဥ္စထားသော ကျွန်တော်၏ စစ်လွယ်အိတ်ကို မှောင်ထဲဥ္စစမ်း၍ ရှာရပြန်၏။

လွယ်အိတ်ထဲတွင် ရေမွှေးတစ်ပုလင်း ဆောင်ယူလာခဲ့ရာ မွေ့ရာပေါ်တွင် ရေမွှေးပုလင်း ဖိတ်သကဲ့သို့ တစ်ပုလင်းလုံးလောင်းချလိုက်လျှင် အစိုချင်းတူ၍ ရေမွှေးကြောင့် စိုသည်ဟူ၍ လည်း ထင်မှတ်ရမည့်ပြင် ကျင်ငယ်နံ့ကို ရေမွှေးနံ့ လွှမ်းဖုံးသွားမည်ဟု တွေးမိသည့်အလျောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ ရေမွှေးပုလင်းနှိုက်၊ အိပ်ရာပြန်ခင်း၊ စိုနေသည့်အကွက်ကို လက်နှင့်စမ်းပြီး ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်ကို ရေမွှေးတစ်ပုလင်းလုံး မှောက်သွန်ကာ ဖျန်းလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်တော်ထင်သကဲ့သို့ ကျင်ငယ်နံ့ကို ရေမွှေးနံ့နှင့်မဖုံးဘဲ အနံ့နှစ်မျိုးစလုံး ရောမိကာ ကျွန်တော်၏တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးသော စူးဝါးညီမွှေးသည့် အနံ့ဆိုးကြီး တစ်မျိုး ထွက်ပေါ်လာလျက် အခြားသူများကား မည်သို့ဖြစ်မည်မသိ ကျွန်တော်ပင်လျှင် အော်ဂလီဆန်ကာ ပျို့အန်ချင်လာလေတော့၏။

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးထူပူလျက် နဖူးမှာ ဇောချွေးများသည် ဆီးကင်းလောက်ကြီးမားစွာ တဖြိုင်ဖြိုင်ယိုစီးနေကြတော့၏။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ အခြားနည်းလမ်း ကြံရာမရတော့ပြီ။ နံနက် မိုးမလင်းမီ မည်သူမျှမသိအောင် ထိုအိမ်မှလစ်၍ ပြေးရန်သာလျှင် တစ်လမ်းတည်းသာရှိတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ပစ္စည်းများကို မှောင်ထဲ၌စမ်းသပ်ထုတ်ပိုးကာ ရှာရလေ၏။

တစ်ခါမျှမရောက်ဘူးသောအိမ်တွင် မှောင်ထဲ၌မှန်း၍ လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ခြေကလည်းစမ်းစမ်း၊ လက်ကလည်းစမ်းစမ်းဖြင့် မှန်းမှန်းပြီး လျှောက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ နောက်နားမှ ချွတ်ခနဲအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် နားထင်နားရင်းကြီးသွားကာ အသာရပ်နေလိုက် ရလေသေး၏။ ခဏကြာမျှ ခြေဆက်၍လှမ်းလိုက်စဉ် အသက်ရှိသောသတ္တဝါတစ်ခုက ကျွန်တော်၏လုံချည်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး စူးဝါးသောအသံဖြင့် ‘သူခိုးပါတော့’ ဟု ဟစ်လိုက်လေ၏။
ကျွန်တော့်မှ လိပ်ပြာလွင့်စင်သွားမတတ်ဖြစ်မိတော့၏။ အော်လိုက်သည့်အသံမှာ မဝက်၏အသံ ဖြစ်နေရကား လူမိ၍လန့်ရသည့်အထဲတွင် သူ၏ အသံကြောင့် ပို၍လန့်မိလေ၏။

‘ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ဘယ်မလဲသူခိုး၊ ကိုစံမင်းထပါဦး၊ အောက်ထပ်က သူတော်တို့၊ ကြာဖူးတို့ နိုးကြရဲ့လား၊ သူခိုးတဲ့ . . သူခိုးတဲ့ . . ဘယ်မလဲ ဓား . . ဓား . . မီးခွက်ထွန်း . . မီးခွက်ထွန်း’ စသော အသံများ ဆူညံသွားပြီးနောက် မီးများလင်း၍ လူများဝိုင်းလာကာ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်လုံချည်ဆွဲထားသော မဝက်တို့ကိုတွေ့ရ၍ အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြလေ၏။

‘ဟဲ့ . . ဘယ်နှယ် . . ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း’

‘ကျွန်မ လူသံကြားလို့ ဖမ်းဆွဲလိုက်တာပဲ၊ ကိုကြွက်နီ တပိုတပါးသွားမလို့

ဆင်းမှန်းမသိဘဲ'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်၊ မောင်ကြွက်နီကလဲ ထမယ်ဆိုရင် အသံကလေး ဘာကလေး ပြုရောပေါ့၊ နေပါဦး၊ မောင်ကြွက်နီက အထုပ်အပိုးတွေ ဘာတွေ လွယ်လို့ပါကလား၊ ဘယ်လိုလဲကွဲ့'

'ကျွန် . . ကျွန်တော် . . ဦးကိုပြောတဲ့ တော်လှန်ရေးကိစ္စနဲ့ အရေးတကြီး စခန်းတစ်နေရာ သွားစရာကိုမေ့ပြီး တရေးနိုးမှ သတိရလို့ ဦးတို့ကိုလဲ အိပ်ရေးပျက်နေမှာစိုးလို့ မနိုးတော့ဘဲ ထွက်သွားမလို့ပါ' ဟု ရုတ်တရက် အကြံရ၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

'သူပြောတာ ဘာကိစ္စလဲ ကိုစံမင်းရဲ့'

'သူ့ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်သိပါတယ်လေ၊ ဒါကိုထားပါဦး၊ မောင်ကြွက်နီကလဲ ဘာအားနာစရာ ရှိလဲကွယ်၊ နိုးရောပေါ့၊ သွားစရာရှိတာလဲ သွားပေါ့ကွယ်၊ ပြောထားရင် အဖော်ကလေးခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်ပေးရမပေါ့'

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကား ဆုံးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မခင်တုတ်တို့၏နဖူးစာကား ဤမျှသာ ကံဆုံပေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်လည်း မခင်တုတ်ကို ယနေ့အထိ မတွေ့ရတော့ပေ။ ဤအဖြစ်ကလေး သာလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ တွေးတွေးပြီး ဆွေးစရာ ဖြစ်တော့သည်။ ဤသို့ဆွေးရသည်ထက် မခင်တုတ်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်အောင်ဒင်ဟူ၍တစ်မျိုး၊ ကိုကြွက်နီဟူ၍တစ်မျိုး၊ တော်လှန်ရေးသူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်သေးပန်းဟူ၍ တစ်မျိုး အမျိုးမျိုးမမေ့နိုင်ဖြစ်နေမည်ကို တွေးမိတိုင်း ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်ကျောင်းသွားရာ လမ်းဘေးရှိ တိုင်ငုတ်ကြီး ကို စိတ်အနာကြီး နာမိတော့သတည်း။ ။

ကြေးမုံမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၅၁။